

[Estrup]

munerne. Jeg vil godt indlede med at sige, at den videreførelse af dette pligtbeløb, som vi fik i 1986, var en aftale mellem regeringen og Det Radikale Venstre. Der er altså en uenighed i bemærkningerne til forslaget, for det var ikke et oppositionsforslag, der her kom igennem.

Det afgørende er, at vi på nuværende tidspunkt finder at måtte sige, at pligtbeløbet bør fortsætte også i 1987. Det mener vi af to grunde: for det første fordi ungdomsarbejdsløsheden stadig har en så betydelig størrelse, og for det andet fordi vi i modsætning til arbejdsministeren finder, at kommunerne ikke ser ud til fuldstændigt at kunne leve op til de forventninger, som vi vel alle har haft til dem. Det er rigtigt, at kommunerne har afsat gennemsnitligt mere end det beløb, de skulle, men det, som i denne forbindelse er afgørende, er spredningen, og spredningen er ikke af en sådan karakter, at de kommuner, der har lav ungdomsarbejdsløshed, også er dem, der har afsat lave beløb. Der er adskillige kommuner med høj ungdomsarbejdsløshed, som har afsat for lavt og lavere end 130 kr. pr. indbygger. Det synes vi ikke er acceptabelt, og derfor mener vi, at vi fortsat i 1987 må arbejde med dette pligtbeløb.

I den forstand er vi også enige med Socialdemokratiet i, at man skal udvide med målgruppen 25-29-årige ud fra den betragtning, at dette er en særlig risikogruppe.

Vi er derimod af den opfattelse, at vi skal sikre, at denne pligtafsætning ikke bliver lagt for had og ikke bliver fremstillet som noget urimeligt, en straf, som jeg tror hr. Tørnæs sagde. For sagen er, at der kan være kommuner, der er kommet ned på et niveau, hvor ungdomsarbejdsløsheden ikke længere kan kaldes et egentligt problem. I de kommuner er det vores opfattelse at vi bør finde andre veje til at bruge de penge, som altså ikke kan bruges til de ungdomsarbejdsløse. Jeg tror ikke, det bliver svært; jeg kender ikke den kommune, hvor kvindearbejdsløsheden ikke spiller en betydelig rolle, og det synes jeg vi skal interessere os for.

Vi kan derimod ikke bakke Socialdemokratiets forslag op, når det gælder om at forhøje pligtbeløbet. Vi er nu kommet så langt ind i 1986, at kommunernes budgetter er fastlagte. Det vil efter min mening være ganske urimeligt på nuværende tidspunkt at forhøje beløbet. Kommunerne kunne med god

grund sige, at når staten pålægger os sådan en forhøjelse, må vi have compensation. Jeg synes, man må acceptere, at sådan som sagen er nu, er det de 130 kr., der fortsætter i 1987. Det må så betyde, at vi skal til at overveje, hvad vi skal gøre i fremtiden på dette område.

Men vi hilser da det socialdemokratiske beslutningsforslag velkommen. Vi synes, det er udmærket, at der her ligger nogle tanker om den kommende indsats også over for ungdomsarbejdsløsheden. Det er nok vores opfattelse, at dette beslutningsforslag er for snævert og har for kort en horisont. Vi synes, at 2 år til arbejdsløshedsbekæmpelse er meget lidt, og at det er for snævert, fordi det kun drejer sig om de ungdomsarbejdsløse.

På dette punkt er jeg langt mere enig i nogle af de tanker, som arbejdsministeren kom med. Jeg synes, der var meget rigtigt i det, arbejdsministeren sagde om også nu at få taget særligt hensyn til særforanstaltninger og andre ting og prøve på at inddrage det i en større, samlet indsats, hvor vi prøver på at koordinere bestræbelserne. Derfor tror jeg, det ville være forkert nu at beslutte, at pligt-afsættelsen skal fortsætte i 1988 og 1989. Vi må kigge på udviklingen i ledigheden og på, hvilke planer og ideer der kan lægges op for en samlet indsats over for det, jeg har kaldt risikogrupperne. Og jeg synes, at den indsats skal strækkes ud over en 2-årig periode; det skal gerne være en længere horisont, vi får ind i billedet.

Det socialdemokratiske forslag har en række fornuftige ord, som jeg ikke kan bedømme hvor meget der ligger i. Vi kan være helt enige i, at man skal prøve på at lægge mere vægt på uddannelsesforanstaltningerne, hvis det er en integreret del af et beskæftigelsesprojekt. Vi kan også være enige i den koordinerede indsats, i det opsøgende arbejde, i målretningen mod de langtidsløse, for nu blot at nævne nogle af tingene.

Men det, jeg synes vi har behov for, er en større, samlet planlægning og en vurdering af de initiativer, der i øjeblikket er i gang, og af, hvordan vi bedst fjerner barrierer i dem, og af, hvordan vi sikrer, at dette sker. Samtidig skal vi understrege, at det er det kommunale og det lokalt baserede initiativ, der er det afgørende.

Derfor vil jeg slutte med at opfordre til et samarbejde i den kommende tid i udvalget